

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 39. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1005/facsimile.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

tildels med hans egne Ord og til Stadsstælle kan man læse Side 94. „Gud, eller bestemtere tale, „det Væsen Gud er, er Grund i dobbelt For- stand, først er han Grund (Grundlag) for sig selv, for saavidt han er et moralisk Væsen, thi at enhver Intelligents (Forstand) maa i sig selv have en Begyndelse til sig selv, som er ikke intelligent er alt beslægt (Sæt) i det Køregaaende. „Men Gud gør sig endel Grund (Grundlag) i det han giver den samme Deel af sit Væsen lidende, „med hvilken han har virkede,“ (i det han slaber Verden af den Natur der var Hans eget Grun- lag, og som i sin Kamp udvifte ham som Intelligents, men nu underordnes som Hans Væsens fornuftige Deel).

Side 95. „Denne Synsmaade er ikke for Saadanne, sovi antage en strax færdig, og dersør i Grunden livlos, død Gud, og der var i denne Henseende et mere at sige, end at de ogsaa skulde noxes med de gemene Begreber og ikke blande sig i Philosophiens Bedrift (sich mit den gemeinen Begriffen begnugte).“

Side 112. „Fornuftens rene, umiddelbare Videns kan kun være en Videns som hører paa dens absolute Lov, en Erkendelse af Modsigels, sen eller det Endeliges og Uendeliges absolute Enhed, som det Høieste. Denne Videns er vel forsaa vidt ogsaa en Erkendelse af Gud som hin absolute Enheds (det sig selv Modsigels) Væsen allerede implicite (i Muligheden) er Gud, eller bestemtere at tale, det samme Væsen som forklarer sig til den personlige Gud, men en

„Viden om, en Erkendelse af den personlige Gud kan den dog ikke kaldes; ikke heller har jeg udgivet den derfor, men udtrykkelig lært det Modsatte. Jeg sætter Gud som det Høieste og Sidste, som A og O, men som A er Han ikke hvad han er (voorden) som B, og forsaa vidt han fun som dette (som det udkommende O) er Gud sensu eminenti (i højere Forstand end Alting er Gud) kan han ikke allerede som hint være Gud i samme Menning, ellers stængt talt kaldes Gud, det maatte da være at Man sagde udtrykkelig, den undovilste Gud. Deus implicitus da Propter Deus explicitus.“

„Men just denne Guds Tilværelse, som personligt Væsen, er Gienstand ret egenlig for Videnskaben ikke blot almindelig tale, nei dens høieste, sidste Gienstand, Maalest for dens Straaben, efter hvilket den til alle Tider har kiamret og som den netop satter paa den Tid, da hr. Jacobi endnu engang vil rive det høje fra dens Hine, og detnetop ved den Philosophie, som den samme gode Mand bestylder for Atheisme.“

Hvorvidt mr. Jacobi har Ret til denne Be- skyldning, er vel klart, er den Atheist som nægter en evig uforanderlig, levende Gud, da er Schelling det øster dans egen klare Bekendelse, er det derimod Tro paa Gud at mene der engang kan blive en personlig Gud færdig, naar Videnskaben arbeider dygtig som Naturfilosofie, da vedsiender Sch. sig en Saadan. Man seer lettelig at Schellings Grundlag for Gud, som af den vaagende Intelligents underordnes til en Verden,

